

ZALÁN TIBOR

Átvilágító tudatosság

Hiszem amit egyáltalán nem
hiszek Különben elrohadnak
körülottem a mesék Az em
bernek vigyáznia kell az or
rára A kihalt tengerparti
éjszakában orrzabálók szó
kellnek fától fáig Zsíros kö
pönyegükön elcsúszik a te
lihold fénye Itt lesnek tudom

rám A halpiacon heringet
veszek hajnalban és megsimo
gatom az összes merev halte
temet Emlékszem úszóim vol
tak nekem is egykoron és ba
rátságban álltam egy muréná
val Csak mint a nagy piramiso
kat betömi homokjával az
idő a kezdet mély tárnáit

miket hívhatnánk emlékezet
nek is A hitemmel malmozom
a jégkunyhó konyhaasztalán
Végső soron minden csak az e
lefántok lassú vonulása
ról szól akik a földgolyó má
sik féltekén elindultak bőg
ve ormányukat égre tartva
hogyan leleljék a holnapot

Isten barlangot adott melynek
mélyén ugató kígyók teke
rednek egymáson össze
vissza Szállásom régóta ez
a sötét lyuk És magamnak is
kígyóvá kell válnom Az alvás
és az álmodás idejére
magamra tekergőzőm s mérgem
a lágy homokkőbe eresztem

Hallom a harangok hangja fő
lött gyertyám sercegését ahogy

a sötétség húsába barát
ságtalanul beleharap Sziszeg
Hanyatt fekszem a keresztelő
medencében két karom kétfe
lé kitárva fekete kereszt
a festett üveglakok ra
gyogásában és sátáni szí

nes árnyékvetésében Kopog
a sánta ember görbe botja
a vérben fürdő vágóhídi
köveken Vak ember a sánta
levágott kecskelábak löfe
jek libaszárnyak birkagerin
cek ropognak üvegcsizmája
alatt Az ajtók sorra kitá
rulnak és beömlenek rajtuk

a leölt állatok lelkei
Meglépő hogy a kandallók el
felejtkeztek a Beethoven-szo
nátákról Széttört kőtábla a
faluk és tömők beléjük a
pergamentekercseket lekvá
ros arcú rüt kövér kisdedek
A rozsdás szögön pillangó szül
üres szemgödrű arcokat A

távolság hátra táncolva mér
hető Mennyire vagyunk a nagy
kaszától A tenger már a haj
nalt öklendezi Megszólalnak
az első cintányérok a fa
soron borzongás fut keresztül
kukorékolnak a smaragd ku
tyák kalitkáikban S az ablak
on egy lerúgott bugyi kinéz

Hiába tékozoltad el if
júságod kenyereskosarát
a főnyen holtak csúsznak-mász
nak A denevért eléri a
fenomenális tudatosság
állapota halál felé kon
vergál Átlépek a kapukba
állított késeken Hiteim
bordái közt kavarog a szél